

Syysreissu Kuhmon Lentuankoskelle

Kahdeksan Koukkupaukkulaista suuntasi kalareissulle Lentuankosken leirintäalueelle 2.10. Majapaikkana oli Jokela –talo, jossa tilaa oli riittämiin. Perjantai-iltana suunnittelimme tulevaa päivää saunan merkeissä. Taisipa tuossa muutama olunenkin mennä. Kun kalastustaktiikat olivat selvät, oli aika mennä pitkän päivän jälkeen unille.

Aamulla kävimme lunastamassa kaikille kalaluvat, jotka olivatkin erikoiset ”reilun vuorokauden” luvat. Vuorokausilupa nimittäin kesti luvan kirjoittamishetkestä seuraavan vuorokauden loppuun asti. Luvan hintakaan ei ollut kuin huimat yhdeksän euroa. Kaikki eivät olleet vielä ehtineet edes kalaan, kun huhut ensimmäisestä saaliista kiirivät leirintäalueelle. Ja niinhän siellä pojat jo olivat saaneet vedenelävän saaliiksi – nimittäin ravun. Tarkemmin katseltuamme rapuja näkyi siellä täällä keskellä kirkasta päivää, joten melko paljon niitä täytyi olla.

Reissun ensimmäinen saalis

Juu-u, kyllä siellä rapuja on!

Alakoski tuntui olevan tyhjä kaloista, yhtään varmaa tärppiä emme parin ensimmäisen tunnin aikana sieltä saaneet. Paikallinen vanhempi herrasmies heitteli pieniä perhoja heittokohon kanssa ja nappasikin pari 20-30 cm pitkiä taimenen penikoita. Kuinka ollakaan hän näytti puukkoa molemmille kaloille! Ilmeisesti tammukanpyynti –kulttuuri on vielä voimissaan Kuhmossa päin. Tässä vaiheessa minullekin riitti ja suuntasin kohti yläkoskea, missä muut olivat.

Alakosken niskaa

Kävelin yläkosken alapäähän kyselemään ensimmäisenä veneporukan kuulumisia ja kyllähän sieltä kalaa oli jo noussut. Todisteena oli kuvat alamittaisesta harjuksesta ja ojakonnasta, joka myös oli saanut vapautensa takaisin. Kerran saalistilasto oli saatu kunnolla auki, niin piti hän sille pienet napsut ottaa. Tässä vaiheessa tarkennetaan, että ojakonnallahan tarkoitetaan siis haukea. Ei kovin mairritteleva nimi. Ilmeisesti joku on ollut kovin tympääntynyt kyseiseen elukkaan, kun tuollaisen rosvon nimen on saanut. Samalla pojat ihmettelivät, että enkö jäänyt peuran alle kun oli kuulemma suoraan minua kohti metsässä tullut. Enpä nähnyt koko sarvipäätä. Roope ja Kalle saapuivat saapuivat ylävirrasta paikalle ja he kertoivat saaneensa pieniä harjuksia ja näiden lisäksi parempi taimen oli käynyt tukistamassa streameriä, mutta oli parin potkun jälkeen irronnut. Melko hiljaista oli ollut kalarintamalla, joten päätimme lähteä laavulle makkaranpaistoon.

Ojakonnan pyytäjät yläkosken alaosalla

Ojakonna ja pyytäjät esittäytyvät

Yläkoskea

Yläkosken kuohuja

Makkaroiden paistuessa puhelimeni soi ja Mäkisen Petrihän se sieltä soitteli, oli kuulemma saanut mitantäyttävän kalan, joka oli silmästä kiinni. Kyseli huolissaan mitä hän tekisi kalalle näin taimenen kutuaikana. Vähän aikaa tuntomerkkejä selvitellessä, päätimme ottaa kalan. Petelle kuitenkin oli jo varmaan puhelimen välityksellä muutenkin käynyt selväksi taustalla kuuluvasta möykästä, että ruokaa piti kalamiesten saada. Kohta Pete ilmaantui 49 cm pitkän taimenen kanssa laavulle ja sai asiaankuuluvat aplodit. Tässä vaiheessa piti kalalle tietysti ottaa pienet naukut, sen verran hieno saalis oli syyspäivälle. Eipä ehtineet makkarat kunnolla lämmitä, kun ne oli jo syöty, sen verran kiire tuli nimittäin porukalla yläkoskea kalastamaan. Kohta yläkosken heittolaiturilla heiluikin kahdeksan perho- ja virvelivapaa.

Laavulla juhlittiin jo etukäteen Peten saalista

Taimen näteimmästä päästä ja edustava on pyytäjäkin 😊

Peten taimen sai kalamiesten siimoihin liikettä

Mäkisen Atte koluaa pinturilla niskaa

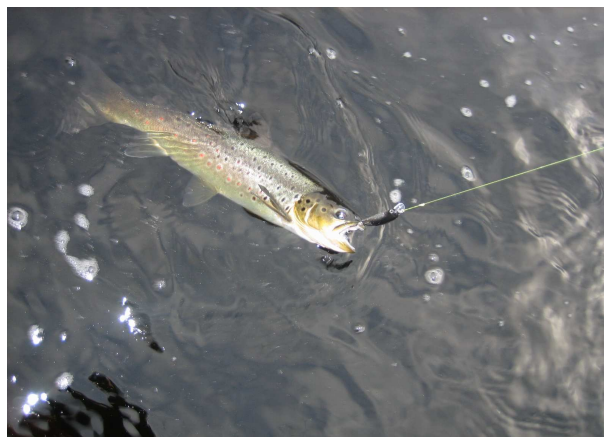
Kalaakin alkoi nousemaan, taisi suurin olla n. 30 cm taimen alosalta koskea. Lisäksi niskalta saatiin muutamia harjuksia, tosin pieniä nuo olivat. Petellä oli vielä parempi kala hetken aikaa kiinni vaapussa, mutta pääsi irti. Hetki näiden tapahtumien jälkeen tartutin niskalta pieneen kyylanymfiin mukavan kokoisen taimenen. Enpä olisi heti veikannut yli puolimetriseksi tätä laiskaa kalaa, mutta oli se uskottava, kun pinnassa selän näin. Ei ollut kaverilla menohaluja koskeen, vaan tuli suosiolla haavin pohjalle ja päivän toinen ruokakala oli tosiasia. Eipä mennyt kauaa, kun oli kahdeksan henkeä kokoontunut juhlistamaan taimenta. Asiaankuuluvat kuvat ja naukut otettiin hienolle taimenelle. Pikkuhiljaa porukka hajaantui, itse lähdin kävelemään kohti alakoskea ja saunan lämmitykseen.

Se on naukun paikka pojat!

Kylkimerkattu istari

Pieni ja kaunis

Illan hämärtyessä porukkaa valui kämpille, suurempia saaliita ei kuulemma ollut tullut. Päivä oli kuitenkin erittäin onnistunut ja sää suosi auringonpaisteella. Alkuillasta sitten saunottiin ja kerrottiin kalajuttuja. Illan mittaan jutut suuntautuivat jo kohti Vaajavirran kuningaskalastaja – kilpailun viimeistä osakilpailua, avauspäivän Suurin taimen –kisaa ja tiukkaa spekulointia käytiin kuka siellä tulee pärjäämään ja kuka ei. Saapas nähdä kenen kehu kestää kun pilli viheltää klo 00.00 16.marraskuuta.

Jokela –talossa riitti tilaa kaikille

Ilmeisesti kaikki olivat ehtineet nukkuakin ennen sunnuntai-aamua, koska ensimmäisen kerran aamun sarastaessa herättyäni ketään ei näkynyt olohuoneessa. Kello kahdeksan jälkeen innokkaimmat perhomiehet olivat jo lähdessä kylmään ja tuuliseen keliin heiluttelemaan vapojaan. Muut heräilivät parin seuraavan tunnin aikana ja pakkailivat kamojaan kotiin lähtöä varten. Lähtiessämme viimeiset miehet tulivat joelta. Suuria saaliita ei ollut tullut, muutama pieni harjus ja taimen. Tähän oli hyvä päättää Lentuan syysreissu. Enää oli jännittämistä miten sitä pääsisi kotiin räntä- ja lumisateessa kesärenkailla....

Räntää ja lumisadetta kotiintulomatalla

Kalareissulla mukana olivat Tero Matilainen, Kalle ja Anssi Kuikka (Team Huikka), Petri ja Atte Mäkinen (Team Peti), Tommi Kemppainen (Team Risakortsu), Roope Haapasalo (Team Hauki-Seppo ja Poika) sekä Kalle Hakkari. Kiitoksia kaikille mukana olleille!